

DESIRE®

Joss Woodová
Každý má tajemství

JOSS WOODOVÁ

KAŽDÝ MÁ TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

ani jsme se nenadáli a máme tu nový rok 2024. Ten předchozí nebyl vůbec lehký. Události kolem nás, nabraly děsivý spád, doléhá na nás utrpení velkého množství lidí... Samozřejmě že tísnivá atmosféra se promítá i do našich životů. Proto se přimykáme a nacházíme sílu a naději v dobrých zprávách, v blízkosti našich drahých a také v příbězích, jejichž cílem je odreagovat nás, zlepšit nám náladu, přivést myšlenky k romantice a troše toho snění. To je smyslem titulů, se kterými za Vámi každý měsíc přicházím, a já věřím, že svůj úkol plní na jedničku. Řekl bych, že o tom svědčí i Vaše věrnost.

Lednové tituly jsou rozmanité, těžko se pro ně hledá společná linka, ale ať již otevřete povídku Hrdinka skandálů, Nedotknutelná či Každý má tajemství, jistě nebudete zklamaná. Samozřejmě, že se moji hrdinové po nejruznějších peripetiích dostanou k tomu pravému protějšku a dobrý konec je tedy zaručený.

Přeju Vám šťastné vykročení do nového roku, kéž by všechny příběhy, nejen ty moje, měly šťastné konce!

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

KAŽDÝ MÁ TAJEMSTVÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Secret Heir Returns

První vydání:
Harlequin Books, 2022

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2022 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě
jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez
souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna
práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-168-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-169-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-170-4 (PDF)

PROLOG

Knightsbridge, London Sutton

Marchant potřásl rukama dvěma bezchybně oblečeným právníkům a všiml si, že mladší se lehce ušklíbl. Zřejmě kvůli Marchantově obnošenému tričku, odraným Leviskám, papírovému kelímku s kávou a změti papírů na stole. Celou noc pracoval na korekturách. Byl nevyspalý a podrážděný, ale bylo jasné, že tahle schůzka je urgentní.

Sutton muže rezignovaně uvedl k pohovce a křeslům ve své pracovně a pokynul jim, aby se posadili. Pak zvedl krabici s kopiemi své poslední knihy, hodil ji na podlahu z tvrdého dřeva, až to zadunělo, posadil se a protřel si tvář. Co je k čertu tak důležitého? S prací to nemá určitě nic společného, protože jeho agent i vydavatelé, díky bohu a všem svatým, se se všemi právními aspekty dokázali vypořádat sami. A o MarchBent, která obchodovala na burze s kryptoměnami, se staral jako generální ředitel jeho obchodní partner, nejlepší přítel a švagr. Kdyby schůzka nějak souvisela s MarchBent, volali by právě jemu. Takže... co? Nejlepší bude, když se jich zeptá.

„Jak vám můžu pomoci?“

Mladší právník vytáhl z kufříku složku s dokumenty a položil ji na kávový stolek přímo před Suttona. Podíval se na ni a zvedl tázavě obočí. Starší muž se opřel,

rozepnul si knoflík saka, povytáhl si nohavice a přehodil si nohu přes nohu.

„Jak už víte, jsem Tom Gerard, starší partner u firmy Gerard a Pinkler. Toto je Albert Cummings, jeden z našich společníků. Reprezentujeme adopční agenturu Tate-Handler.“

Sutton se napřímil a srdce se mu rozbušilo o něco rychleji. Naposledy se setkal s lidmi z této adopční agentury asi před sedmnácti lety, když se on a jeho adoptivní rodiče setkali s jedním jejich zaměstnancem. Vzpomínal si, že dostal hnědou obálku a bylo mu řečeno, že obsahuje dopis od jeho vlastní matky. Chladně tomu člověku sdělil, že ho vůbec nezajímá, kdo byla a co mu chce říct. V osmnácti letech byl toho názoru, že pokud o něj nestála, když se narodil, on o ni nestojí teď. A jeho názor se nezměnil. „Nemám zájem o kontakt s mojí biologickou matkou,“ řekl suše.

„Takže víte, kdo to je?“ zeptal se Gerard.

Sutton myslel na neotevřenou hnědou obálku, která ležela v sejfě za obrazem nad jeho hlavou. „Nikdy jsem to nechtěl vědět. A nezajímá mě to ani teď.“

Právníci si vyměnili znepokojený pohled. „To je trochu problém, protože jsme přišli, abychom vám oznámili, že jste příjemcem svěřenského fondu, který vám založil biologický otec. Jako příjemce vlastníte podíl velké společnosti a kontrola nad fondem vám připadne v den vašich pětatřicátých narozenin. Mám za to, že to bude za den či za dva.“

Sutton přikývl. Znovu si protřel obličej rukama a snažil se přimět krev, aby mu pořádně okysličila mozek a on byl schopen přemýšlet. „Jsem jeho dědic?“ Sutton se podíval na policičku nad stolem, kde stály vyrovnané kopie jeho knih. Byl autorem několika bestsellerů a spoluvlastnil úspěšnou společnost. On a jeho sestra zdědili po svých bohatých rodičích miliony dolarů: jeho otec byl mezinárodně uznávaný ekonom a matka hortikultunistka. Oba byli navíc členy menší větve anglické královské rodiny. Společně s Theou také vlastnili Marchant House

v Sussexu, rozlehlé panství, které patřilo rodině už přes tři sta let a které proměnili ve venkovský hotel. Oba měli dost peněz; od svého biologického otce vůbec nic nepotřeboval.

„Nemám zájem,“ řekl jim tedy, opřel se a založil si ruce na hrudníku. Měl rodiče, a ty nikdo nikdy nemůže nahradit. „Můžete mu vzkázat, že může svým dědicem a příjemcem toho fondu stanovit někoho jiného.“

Cummings zamrkal. „To není tak jednoduché, pane Marchante. Váš biologický otec zemřel krátce po vašem narození. A ten fond posledních třicet pět let spravujeme my.“

Čeká se snad od něj, že bude cítit smutek kvůli muži, kterého neznal a který je dávno po smrti? Sutton pokrčil rameny. Po svých rodičích truchlil celé roky a pro toho neznámého mu už žádný žal nezbyl. „To není můj problém,“ řekl. „Nikdy jsem o žádné dědictví nežádal a nechci ho. Rozdělte ho mezi ostatní příbuzné.“

„Zanechal nám pokyny v tom smyslu, že fond nemůže přijít do rukou nikomu z jeho přímého příbuzenstva.“

„Tak ho dejte jeho ženě, milence nebo kamarádům!“

Gerard potřásl hlavou. „To také nejde. Osoba, s níž žil ve vztahu v době, kdy zemřel, zemřela také.“

„Já to prostě nechci,“ pronesl Sutton pevně a stiskl si můstek nosu.

„To nerad slyším,“ povzdechl si Gerard. „Ale jediný způsob, jakým se můžete toho fondu zbavit, jen ten, že nad ním převezmete kontrolu. Jakmile se to stane, můžete zlikvidovat aktiva a udělat si s nimi, co budete chtít. Například byste mohl darovat celou částku charitě.“

Fajn, tak tohle byl konečně nějaký plán. Sutton si přehodil nohu přes nohu a spojil si ruce na břicho. „Skvěle. Sepište to a já podepíšu cokoli, co bude potřeba, aby k tomu mohlo dojít.“ Pak se podíval na hodinky. Paní K., jeho hospodyně a předtím i hospodyně jeho rodičů, už určitě uvařila čerstvou kávu, a když ji hezky poprosí, připraví mu pravou anglickou snídani. Dnes odpoledne si půjde

zaběhat a pak se navečeří s Adrianou, starou láskou, která se v jeho životě tu a tam objevovala a zase mizela. Protože byl alergický na jakékoli závazky a kvůli časně smrti svých rodičů měl v sobě zažraný děs, že ho znovu opustí někdo, koho by miloval, byly pro něj tyhle občasné sexuální schůzky ideální variantou.

„Váš otec –“

„Můj otec i moje matka zahynuli při dopravní nehodě. Před pěti lety,“ přerušil Gerarda Sutton mrazivě.

„Váš biologický otec si přál, abyste věděl, že o vaší adopci neměl tušení. Dozvěděl se o ní teprve ve chvíli, kdy už bylo po všem. A vzhledem k opatřením, která učinila vaše matka u adopční agentury, neměl možnost zjistit vaši identitu. Vyčerpал všechny legální možnosti, aby k vám získal přístup. Je však zjevné, že se mu nepodařilo uspět.“ Jistě, to je zjevné. Sutton se zavrtěl. Cítil se provinile už jen za to, že vůbec tento rozhovor vede. Dokonce i tohle mu připadalo jako porušení loajality vůči jeho rodičům. „Jakmile převezmete kontrolu nad fondem, můžete s prostředky v něm obsaženými naložit, jak si budete přát, ale –“ Aha, už je tady nějaký háček. Sutton se obrnil. „– to můžete teprve poté, co strávíte dva po sobě jdoucí měsíce v jednom konkrétním hotelu v mainském Portlandu a navštívíte tradiční každoroční ples u příležitosti svátku svatého Valentýna, který pořádá firma Ryder.“ Cože? To myslí ten chlap vážně? „Jestliže tuto podmínku splníte, můžete prodat své akcie, komu jen budete chtít, kromě bratra vašeho dárce, a rozdělit celý majetek podle svého vlastního uvážení. Jestliže se rozhodnete nepřesídlit na ony dva měsíce do Portlandu, pak s fondem nebudete moci nakládat dalších patnáct let.“

„Počkat. Chci si ujasnit, jestli tomu správně rozumím. Mám dva měsíce bydlet v Portlandu a jít na nějaký ples? A pak si můžu s tím fondem dělat, co budu chtít? To je... pitomost.“

„Ty dva měsíce musíte bydlet konkrétně v hotelu Rossi.

Ale ano, v zásadě je to tak, jak říkáte.“ Oba právníci s vážnými tvářemi přikývli.

Sutton se naklonil, opřel se lokty o stehna a dlaně stiskl mezi kolena. „A nepíše se tam nic o tom, že ho musím uznat za svého biologického otce?“ zeptal se.

„Ne,“ potvrdil mu Gerard. „Poslední vůle neříká nic o tom, že byste měl odhalit jeho identitu. Měl byste si být však vědom, že existují lidé, kteří by velice rádi zjistili, kdo vlastní podíl té společnosti.“

„Proč?“ zeptal se Sutton.

„Ve svěřenském fondu je pětadvacet procent nadnárodní společnosti řízené jednou rodinou. Váš biologický otec má bratra, který vlastní dvacet sedm procent. Zbytek je rozdělen mezi akcionáře. Bratr chtěl koupit podíly vašeho otce a snaží se o to už pětatřicet let, ale my jsme mu je nemohli prodat. Jemu, ani komukoli jinému. Váš biologický strýc na nás celá léta tlačí, abychom mu prozradili, kdo je vlastníkem, ale protože jde o tajný fond, nemůžeme vaši identitu odhalit, a samozřejmě to neděláme.“

„A já mu ten podíl nemůžu prodat, ani kdybych si to přál?“

Gerard potřásl hlavou. „Měli mezi sebou spor a ve vůli vašeho otce je jasně napsáno, že podíl nemůžete prodat jeho bratrovi ani nikomu z jeho přímých potomků.“ Rodinné drama, toho měl dost na celý život z doby dospívání a těsně po dvacítce. Nepotřeboval další dávku od lidí, které ani neznal. „Podívejte se, jestli to má být dnes nebo za patnáct let, stejně zjistíte, kdo to byl. Nicméně, pokud se rozhodnete o příbuzenském vztahu s ním pomlčet, můžete to udělat. Tato skutečnost bude vždycky plně ve vašich rukou,“ dodal Gerard.

Tak tohle aspoň bylo něco. Sutton horečně přemýšlel, o jaké částce se tu mluví. Pokud bude mít štěstí, může jít i o pár milionů. Dobročinné nadace jeho rodičů budou nesmírně vděčné za jakoukoli finanční injekci. Péče

o znevýhodněné děti je zatraceně drahá. „Jakou má jeho majetek cenu?“

„Téměř sto padesát milionů.“

Kristepane. Viděl, jak se těm dvěma zablesklo v očích, mysleli si, že ho na ty peníze chytí. A měli pravdu, ale ne tak, jak si mysleli. Jeho rodiče byli neskutečně oddaní filantropové, ale zdroje ubývaly. Pokud ten fond zlikviduje, nadace bude po zbytek jeho života zajištěná. Nedokázal si ani představit lepší způsob, jak utratit peníze svého biologického otce než podpořit záležitosti, které byly předmětem vášnivého zájmu jeho rodičů. Dva měsíce strávené za Velkou louží a návštěva toho zatraceného plesu by neměl být problém. Doufal jen, že ten hotel bude pohodlný. Ale na druhé straně... za sto padesát milionů by klidně dva měsíce spal i ve stanu. Sutton se poškrábal na hlavě a podíval se na složku na stole. „Předpokládám, že uvnitř je veškerá dokumentace?“ Když přikývli, znovu promluvil. „Tím, že tu složku otevřu, odhalím totožnost mého biologického otce. Budu nucen zjistit i to, kdo je moje biologická matka?“

Gerard potřásl hlavou. „Ne. V té složce se o vaší biologické matce vůbec nemluví.“

To bylo moc dobře. Neměl o ni totiž vůbec žádný zájem. Uvědomil si, že hlavním cílem bude získat peníze z toho fondu. A tak vztáhl ruku a otevřel složku.

Já, Benjamin James Ryder-White, obyvatel státu Maine a okresu Cumberland, prohlašuji, že toto je moje poslední vůle a vyjádření mého přání.

PRVNÍ KAPITOLA

Portland, Maine

Takže je vážně tady... Lowrie Lewisová zaparkovala svůj deset let starý sedan vedle drahého SUV. Nebyla si jistá, čím si zasloužila mít na další dva měsíce jen jednoho hosta, ale nechtěla své štěstí zpochybňovat. Jedna snídaně, jedno povlečení, prádlo pro jednu osobu... neuvěřitelné. A skutečnost, že ten Angličan zaplatil horentní sumu, aby si zajistil, že bude mít celý hotýlek jen pro sebe? Nejraději by si radostí zatančila. V zimě tu bylo vždycky klidno, ale on jí zaplatil ekvivalent sumy, kterou vydělávali, když byli plně obsazení, což se ale v tuto roční dobu nikdy nestávalo. Vzhledem k tomu, že zaplatil dopředu, bude moct renovovat koupelny, nakoupit nové povlečení a vymalovat pár pokojů.

Lowrie se podívala na zadní sedadlo, kde během krátké cesty z obchodu její roční syn Rhan sladce usnul. Pan Marchant přijel dřív, pomyslela si a protáhla obličej. Chtěla tu být, aby ho uvítala a provedla ho po hotelu Rossi. Paddy, pánbůh mu požehnej, mu určitě jen dal klíč a mávl rukou ke schodům. Její prastrýc Carlo, který byl původním majitelem, byl daleko lepší hostitel než vznětlivý Paddy. Připravil by kávu a koláč na uvítanou, dal by do vázy v pokoji růži a vytáhl by z jejich hosta během půlhodiny jeho životní příběh. Ona sama nebyla zvlášť upovídaná, ale protože tady pracovala, nejdřív v dospívání a pak znovu, když se vrátila z New Yorku poté, co se jí celý život sesypal

na hromadu, věděla, jak zařídit, aby se tu hosté cítili vítáni. Paddy, který na dům zdědil doživotní práva od Carla, to neuměl.

Lowrie se podívala na třípatrovou budovu a usmála se. Milovala tento dům natřený levandulovou barvou, který se krčil na okraji menšího útesu. Pod domem narážel zimní příboj v Casco Bay do skalisek a ledově studená voda zalévala malou pláž, kterou používali v létě. Dům měl verandy ze všech čtyř stran v celém přízemí a tři z pokojů v patře, včetně toho největšího, který teď obýval jejich jediný host, měly i rozlehlé balkony. Černé okenice poskytovaly k levandulové fasádě dokonalý kontrast a v létě zahrada kolem hotelu hýřila barvami rozkvetlých květů. Interiér byl stejně půvabný jako vnějšek. Všude byl rozestaven pohodlný nábytek, krásná umělecká díla a nejrůznější solitéry. Bylo to místo, které přímo žadonilo o to, aby si v něm člověk odpočinul, aby si užíval výhledy na moře a lesy. Byl to její domov a ona to tu milovala.

Vystoupila z vozu, zabouchla dvířka a vzhledla. Na verandu vyšel muž v tmavomodrých džínách, tlustém svetru s kapucí a v zateplené bundě bez rukávů. Přistoupil k zasněženému zábradlí, strčil si ruce do kapes a rozhlížel se. Lowrie hleděla na jeho profil, srdce se jí rozbušilo o hodně rychleji a snažila se ignorovat skutečnost, že jí na jednu úplně vyschlo v krku. Mužný, to bylo první slovo, které ji napadlo. Hned za ním následovalo sexy. Vypadal, že je mu něco přes třicet, byl vysoký, určitě měřil kolem metru devadesáti, měl široká ramena, dlouhé nohy a silné paže. Takhle z profilu viděla jeho výrazný nos a hnědé pocuchané vlasy. Bradu měl pokrytou několikadenním strništěm. Byl prostě... sexy, ale Lowrie usoudila, že vypadá taky inteligentně. A taky trochu ztraceně a posmutněle. Proč asi, napadlo ji.

Potřásla hlavou, odvrátila zrak a otevřela zadní dvířka vozu. Rozepnula popruhy v sedačce a zvedla své dítě do náručí. Sutton Marchant je host a ona stejně nehledá žádného muže. Má syna, práci, kterou miluje, a kus dál

po cestě i babičku a tetu. A prchlivého Paddyho. Už je to rok, co ji Rex opustil, šest od doby, kdy odjela z New Yorku a nechala za sebou matku i svého snoubence. A její srdce se ze všech těch šrámů ještě uzdravovalo. Nevěděla, jestli ho vůbec ještě někdy bude schopna nějakému muži otevřít. Bylo zraňováno mnoha lidmi, různými způsoby a příliš často... Marchant je jen host a ona se tak k němu bude chovat.

Měl by zabít Maribeth. Jistě, měl ji rád, byla s ní legrace a byla krásná, ale už mu nebyla ničím užitečná, takže je načase, aby ji nechal jít... Sutton Marchant zamrkal, když mu někdo lusknul prsty před obličejem. Pak zamrkal znovu a zaměřil pohled na krásnou tvář své sestry, která byla také jeho osobní asistentkou. Uvědomil si, že postava Maribeth vlastně Theu hodně připomíná. Dlouhé blond vlasy, zelené oči, drobná a štíhlá postava. Ale na rozdíl od They byla Maribeth nezkrocený duch. Možná by si ji mohl nechat v knize ještě tak kapitolu, dvě. Možná by to mohla být ona, kdo...

Thea ho štípla, Sutton sebou trhl a vztekle se na ni zamračil. „Tohle nesnáším,“ zavrčel a pohládl si zápěstí.

„A já zase nesnáším, když usínáš, zatímco s tebou mluvím,“ odsekla Thea.

Sutton se opřel v křesle, položil si jednu nohu na roh stolu a podíval se na ni. Thea, výkonná jako vždy, se posadila na opěrkou křesla naproti němu a projížděla iPad. Sutton se rozhlédl po svém novém pracovním místě, které bylo propojeno s velikou ložnicí. Pak zašilhal na nepořádek všude kolem. Byly tady ještě aspoň čtyři nevybalené bedny, které obsahovaly knihy, bez nichž nemohl být, bloky, rešerše, tři slovníky a dva výkladové slovníky. Přál si, aby mohl prostě lusknout prsty a všechno by se naskládalo do policek malé knihovny za stolem. Nebo... Možná by Thea mohla ještě pár dnů zůstat a udělat to místo něj. Ona se ale musí vrátit do Londýna k rodině. Říkal jí, že může letět do Států sám a ubytovat se, ale ona trvala na tom, že ho doprovodí, takže

minulou noc strávili V New Yorku, najedli se v její oblíbené restauraci a pak letěli do Portlandu. Dnes ráno. Pronajal si Jaguára F-Pace a snadno našel hotýlek Rossi. Byl moc rád, když zjistil, že jeho nové bydliště je velice krásná a luxusní budova na rozeklaném mainském pobřeží. A že není daleko od Portlandu pro případ, že by něco potřeboval ve městě. Zamluvil si hotel na dva měsíce, jak vyžadovala poslední vůle, ale Thea vyjednala s majiteli nemovitosti, aby během té doby nepřijímali žádné další rezervace. Ušlý zisk jim vykompenzovala více než velkoryse. Teď tedy měl naprosté soukromí a mohl bydlet na tomhle historickém místě. Jistě, nebyl zrovna George Clooney, ale lidé ho poznávali dost často na to, aby mu to nebylo příjemné.

„Jak jsem ti říkala, snídaně tady máš v ceně. Kdybys chtěl i oběd nebo večeři, musíš si to s nimi domluvit. Předem, Sutte. Ne až ve chvíli, kdy dostaneš hlad.“

„Pro tyto případy bůh stvořil jídlo přes ulici.“

Thea se zachvěla. „Nemůžeš žít jen z jídla přes ulici. Potřebuješ zeleninu. A ovoce.“

„Vino je z hroznů. A hrozny jsou ovoce,“ namítl, jen aby svou sestru, vyznavačku organické stravy, trochu pozlobil.

„Sklapni,“ tleskla a postavila se. Pak se rozhlédla po pokoji a přikývla. „Laptop máš zapojený, tiskárnu taky. A jsi připojený k wi-fi.“

Výborně. Jakmile odjede, sedne si před to obrovské okno ke stolu a dá se do práce. Ačkoli... možná se bude muset nakonec obrátit ke zdi, protože výhled na útesy, moře a pláž byl pořádně rozptylující. Ale jak se těšil, až bude po tomhle opuštěném pobřeží chodit běhat!

„S vydavatelem máš sjednaný videochat na zítřek ve tři hodiny,“ řekla mu Thea a podívala se na svůj tablet. Thea byla skvělá osobní asistentka. Byla často hrozně otravná, ale dokázala ho udržet v zajetých kolejích. Udržovala mu webové stránky, starala se mu o poštu a spravovala mu účty na sociálních médiích. Domlouvala autorská čtení, organizovala nejrůznější motivační projevy a obecně vzato mu prostě řídila celý život. „Pošlu ti textovou zprávu, abych ti